

Καὶ ἔδειξε μίαν θέσιν παρὰ τὸ παράθυρον προφυλαττομένην ὑπὸ τῶν παραπετασμάτων. Αἰσχυνόμενος σχεδὸν ὁ ὑποπλοιάρχος, ἐκάθισε παρὰ τὴν ὑποδειγμένην τράπεζαν, δὲ δὲ ὁ ὑπηρέτης ἤρχισε ν' ἀπαγγεῖλη τὸν κατάλογον τῶν φαγητῶν καὶ τῶν οἰνῶν ὁ Φριδερίκος τὸν διέκοψεν.

— "Ο, τι θέλεις φέρε μου, εἶπε μετὰ φωνῆς ἐπιτακτικῆς, ἀλλὰ νὰ τὸ φέρῃς γρήγορα.

— "Ο ὑπηρέτης ἔκειτο στροφὴν τοῦ σώματος καὶ ἔδραμεν εἰς τὸ μαγειρεῖον.

Μείνας μόνος ὁ Πλειμὸν περιέφερε τὸ βλέμμα πέριξ αὐτοῦ.

Αἴφνις τὸ αἷμά του συνέρρευσε σφραδῶς εἰς τὴν καρδίαν του. Ἡσθάνθη ἐσυτὸν ωχριῶντα, βόμβος συγκεχυμένος ἀντήχει περὶ τὰ διάτα του καὶ εἰς τὰ χείλη του ἀνήλθεν ἀκούσιος στεναγμός.

— Αντικρύ του, ἀπὸ τῆς μεγαλειτέρας τραπέζης, ἐν τῷ μέσῳ διμίου φίλων εὐρισκομένη ἡ Λευκὴ Διλλιέρ τὸν παρετήρει ἀτενῶς.

Καὶ ἡ νεᾶνις ἐπίσης δὲν εἶχε δυνηθῆ νὰ συγκρατήσῃ τὴν συγκίνησίν της.

— Αμφότεροι ἀνεγνώρισαν ἀλλήλους ἀμφὶ πρωτῷ βλέμματι.

Πρὸς στιγμὴν ὁ Φριδερίκος ἔμεινεν ἀνευ ἀναπνοῆς, μὲ τοὺς ὄφθαλμους χαμαιὲν νεύοντας, μὴ τολμῶν ν' ἀνεγείρῃ τὴν κεφαλήν. Ο ὑπηρέτης εἶχε τοποθετήσει ὄρεκτικά τινα ἐδάφιμα πρὸ αὐτοῦ, ἀλλὰ δὲν ἐτόλμακ νὰ τὰ ἔγγισῃ ἀμέσως, ἐπειδὴ ἡ χείρ του ἔτρεμε καὶ ἐφοβεῖτο μήπως φανῇ.

— Επὶ διάστημα τι ἀνυπολόγιστον ὁ νέος ἔμεινε βεβυθισμένος ἐν τῇ ἀφώνῳ μέθῃ, ἐν τῇ ἀρρήτῳ ἐκστάσει τῆς πρώτης στιγμῆς, ἥτις παρασμένει διηνεκῶς ζῶσα ἐν τῇ μηνῇ. Ἐρχονται κατόπιν αἱ ἔξομολογήσεις, αἱ τρυφεραὶ διαχύσεις, ἀλλὰ δὲν ἔχουσι τὴν μυστηριώδη ἡδύτητα τῶν πρώτων ἔκεινων φευγαλέων στιγμῶν.

Βραδέως, χωρὶς σχεδὸν νὰ τὸ ἐννοήσῃ, ἀνύψωσε τοὺς ὄφθαλμους. Τὸ βλέμμα του συνήντησε τὸ τῆς Λευκῆς, διπερ ἔξερφαζε τὴν αὐτὴν ταραχήν. Τὸ ἀπόκρυφον δρμέρυτον τῆς καρδίας ἀπεκάλυψεν εἰς τὸν Φριδερίκον ὅτι δὲν ἡγάπαι αὐτὸς μονομερῶς. Ἀλλ' ἥρκει ὅπως τὸ βεβαίον ἡ καρδία διὰ νὰ τὸ ἀρνήται ἀμέσως τὸ λογικόν.

Βαθμῆδὸν ἐν τούτοις ὁ νέος ἀνέκτησε τὴν ἀπάθειάν του. Ἐκ τῆς πρὸ ὀλίγου μεγάλης ὁρέεώς του δὲν ἀπέμενε πλέον ἔχον. Ἐσπευσε λοιπὸν νὰ πληρώσῃ τὸν λογχριασμὸν καὶ ἔκτησε τοῦ ἑστιατορίου.

— Ενῷ ἡτοιμάζετο νὰ ὑπερβῇ τὴν οὔδον ἥκουσε τινα καλοῦντα αὐτόν.

— Ήτο ὁ ὑπηρέτης.

— Κύριε, εἶπε μὲ τὴν παρατεταμένην προφοράν του, ἔνας κύριος θέλει νὰ σᾶς δοιλήσῃ.

— Ἐμέ;

— Σᾶς, μάλιστα, κύριε.

— Ο Φριδερίκος Πλειμὸν ἐστράφη καὶ εὑρέθη ἀπέναντι τοῦ θείου Γκιδάλ.

Οι δύο ἄνδρες ἔχαιρετοσαν ἀλλήλους.

— Κύριε, ἤρχατο λέγων ὁ πρεσβύτερος, θὰ φανῶ τοσὶς ἀδιάκριτος . . . Εἰσθε ὁ πλοιάρχος τοῦ Τορπιλλοβόλου 29;

— Μάλιστα, κύριε.

— "Ἐρχομαι ἐξ ὄντος τῆς κυρίας Διλλιέρ καὶ τινων ζλλων φίλων ἐδῶ παρόντων νὰ σᾶς ζητήσω τὴν χάριν ὅπως ἐπισκεφθῶμεν τὸ πλοῖον.

— Ο Πλειμὸν συγκατένευσεν.

— Θὰ ἰδητος ὅμως τὸ 29 μας εἰς πολὺ κακὴν κατάστασιν, κύριε, παρετήρησεν.

— Αὐτὴν ἀκριβῶς εἶναι ἡ ἐπιθυμία τῶν κυριῶν, καὶ δὲν διστάζω νὰ σᾶς ἀναφέρω μάλιστα τὴν περὶ τούτου ἔκφρασιν τῆς δεσποινίδος Διλλιέρ : «Πρέπει νὰ παραδεχθῶμεθ τὴν θάλασσαν ὡς ἔχει καὶ τοὺς ήρωας οἵοι εἶνε».

— Πολλὴ τιμὴ διὰ τοὺς ἀνδρας μου, κύριε! Ἄφοῦ ἔχει οὕτως, θὰ μεταβεθῶρα εἰς τὸ πλοῖον μου καὶ δύνασθε νὰ ἔλθητε ὅταν εὐαρεστήσθε.

Παράδοξος δραματουργὸς εἶναι ἡ σύμπτωσις! Οποῖος ἀρά γε δικίμων ἀνώνυμος προϊσταται τῶν περιπλοκῶν τοῦ ἔρωτος; Βεβαίως ἀναχωρῶν ἐκ Τουλόνος κατὰ διαταγὴν τῶν προϊσταμένων του ὁ Πλειμὸν δὲν ἡδύνατο νὰ ὑποθέσῃ δτι ἔμελλε νὰ διέλθῃ διὰ τῆς τρικυμίας ὅπως ἀποκτήσῃ τὴν ἀνέκραστον ἀγαλλίασιν ἐξ ἡς ἡθαίνετο πληρουμένην τὴν ψυχήν του κατ' ἔκεινην τὴν στιγμήν. Ο νικηφόρος λογισμός, στοις μέχρι τῆς ἡμέρας αὐτῆς εἶχε καταλάθει τὰ θορυβώδη σκιρτήματα τῆς καρδίας του, ἥτο ἡ συναίσθησις τῆς πενίας του, τῆς ἀποστάσεως τῆς ἀποχωριζούσης αὐτὸν ἀπὸ τῆς Λευκῆς. Ἰδοὺ νῦν ὅτι ἡ ἀπόστασις αὖτη ἐσυντομένετο, αὐτὸς δὲ ὁ πτωχὸς καὶ ὁ ἀγνωστος ὑπερεῖχε νῦν ὅλου ἔκεινου τοῦ πλήθους τοῦ συρρέοντος ὅπως τὸν ἀνευφημήσῃ καὶ παρουσιάζετο μὲ αἴγλην δόξης περὶ τὴν κεφαλὴν ἐνώπιον τῆς γυναικός, ἥν ἐλάττευεν ἐν σιγῇ. Ο Φριδερίκος ἐσυλλογίζετο ταῦτα συγκεχυμένως, παλαίων μεταξὺ τῆς ἀμφιθολίας καὶ τῆς παραφορᾶς. Πόσον ἡγάπαι τοῦ Τορπιλλοβόλου του, τὸ καυτούμενον 29 του, τὸ κατάκοπον, τὸ συντεθασμένον, τὸ ὅπιον τόσον ἀνδρείως εἶχεν ἔκτελέσει τὸ καθηκόν του κατὰ τὸν πλοῦν καὶ τὸ ὅπιον ἔβλεπε κατ' ἔκεινην τὴν ὥραν ἀκίνητον, περιλουσόμενον ὑπὸ κυανοῦ ὄδατος, σχεδὸν ὑπερήφανον ὑπὸ τὰς λαμπρὰς ἀκτίνας τοῦ ἡλίου!

— Οτε ἔφθασεν, οἱ ναῦται εἶχον ἡδη ἐπανορθώσει ὅπως κάλλιον ἡδύναντο τὴν ἐκ τοῦ διαπλου ἀταξίαν καὶ τὰς μικρὰς βλάβας. Αἱ μεγάλαις ὅμως ἥσαν ἐξ ἔκεινων, αἴτινες μόνον ἐν τῷ ναυστάθμῳ διορθοῦνται. Μετ' ὀλίγον τὸ σιδηροῦν σκάφος ἔμελλε νὰ ἐπανέλθῃ εἰς Τουλόνα τομούλομενον ὑπὸ τίνος ἀτμοπλοίου. "Εμελλε νὰ ἐπανέλθῃ τεταπεινωμένον, νεναρκωμένον αὐτὸς ὅπερ πρὸ μικροῦ εἶχε τόσον γεναῖως ἀψηφήσῃ τὴν ὄργην τῆς θαλάσσης καὶ τοῦ ἀνέμου!

— Ο δύκος του δὲν θὰ ἐκαλύπτετο ὑπὸ μαργαριτώδους ἀφροῦ, διη ἔξηγειρον ὅπισθεν του αἱ πτέρυγες τῆς ἐλικός του.

— Αλλ' ἀδιάφορον! "Οπως ἔφαντο ἔκει

ἄτονον, ἐντὸς ὄδατος διαυγοῦς, μέσον τοῦ δοποίου διεφαίνετο ἡ ἀδιμος τοῦ πυθμένος, μὲ τὰς ωτίδας καὶ τὰ ρήγματά του παρωμοίας μὲ ἔνδοξον τραυματίαν. Ἐθρόμβευεν ἀκόμη!

[Ἐπεται συνέχεια].

XAP. ANNINOS

ΛΕΟΝΤΟΣ ΔΕ - ΤΕΝΕΩ

ΣΜΥΡΝΑΪΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

[Συνέχεια]

— "Α! τὰ μάτια τῶν ἐρωτευμένων ἀνδρῶν δὲν κάμνουν κακόν· τὸ ἐναντίον μάλιστα. Αἱ γυναῖκες, αἱ κατηραμέναι... Τὰς μισσ.

— Σοὶ ὡμίλησε καρμία διὰ μέ;

— Αλ! καὶ διὰ ποίαν ἀλλην θὰ ὡμιλοῦσσαν; Αἱ ἀλλαι ἐφαίνοντο δοῦλαις ἐμπρός σας. Καὶ ὅλοι οἱ ἄνδρες ἥσαν εἰς τὰ πόδια τῆς βασιλίσσας των, τῆς σουλτανάς των. Καὶ δὲν διεκρίνατε κανένα;

— "Εἰλενίτσα, διορθοῦσα νωχελῶς τὴν βαρύνουσαν αὐτὴν κόμην της, ἔνευσεν ἀποφατικῶς.

— Πῶς; οὕτε τὸν ιατρὸν τοῦ γαλλικοῦ πλοίου; Λέγουν δτι ὅλοι οἱ νέοι ἡθελον νὰ ἥναιει εἰς τὴν θέσιν του.

— Εἰρήνη — εἶπεν ἡ νεᾶνις, χωρὶς νὰ δειξῃ δτι ἐνόσησε τὸν ὑπαινιγμόν· ἐπειδὴν ηξειρευεις πόσον πονῶ τὴν κεφαλήν!

— "Εχετε ὀλίγην ὑπομονήν. Θὰ σας ιατρεύσωμεν. Νὰ εἰπωμεν τὸ ἔρωτι;

— "Ηξειρεις, δτι δ θείος μου τὸ ἀπηγόρευσε. Τὴν τελευταίαν φοράν, μᾶς συνέλαθε καὶ μ' ἐπέπληξε.

— Σήμερον δὲν θὰ συλληφθῶμεν. Εἰναι εἰς τὸν λιμένα καὶ ἡ δασκάλισσα σας κοιμάται. Δὲν ἡμ.πορῶ ν' ἀφήσω τὸ χρυσό μου τὸ κορίτσι μὲ τὸ κακὸ μάτι ἐπάνω του. Περιμένετε ὀλίγον καὶ ἐπιστρέψω ἀμέσως.

— Δεσποινίς — εἶπεν ἡ Καΐτη, ἥτις δὲν εἶχεν ἐνοήσει οὐδὲ λέξιν ἐξ ὅλου τοῦ διαλόγου — θ' ἀρχίσει πάλιν τὰ μαγικά της;

— Ναί, ἀλλὰ νὰ μή το εἰπης, διότι ἀλλέως θὰ ἔλθῃ νὰ συλλάθῃ σὲ ὁ διαβόλος.

— "Ω! δεσποινίς, τρέμω σύσσωμος. Καὶ δύο μ' ἀρέσει νὰ βλέπω αὐτὴν τὴν μάγισσαν. Μοὶ ἐνθυμίζει τὰς γραίας στρίγγλας τῶν νήσων μας.

— "Η Εἰρήνη ἐπανέλθει, φέρουσα μεθ' ἑαυτῆς δοχεῖον πλήρες καιομένων ἀνθράκων, ἐπὶ τῶν ὅποιων ἔρριψε δράκας γαρυφαλῶν, ἀναδόντων πυκνὸν καπνόν. "Η Εἰλενίτσα, γινώσκουσα τὸ τυπικὸν τῆς μαγείας ταύτης, ζιστατο ἐν τῷ μέσῳ τοῦ κοιτῶνος. "Εδάκνει μὲν τὰ χείλη της, διη ἔξηγειρον σαν φοιτίασιν φόβου, διατρέχουσαν τὸ

σάμα της. Είναι βιβλιώς δυσκολώτατον νὰ πιστεύσῃ τις εἰς τὴν μαχείνην ἀλλὰ τις οἶδεν; 'Η Εἰρήνη ἐφαίνετο τόσον πεπισμένη καὶ διηγοῦντο περὶ αὐτῆς τὸν ἀλλοκότους ιστορία!

'Η Καίτη, καταφυγοῦσα εἰς τὸ κενὸν τοῦ παραθύρου, ἔκρυψη δημιούρησε τῶν παραπετασμάτων. Έκρατεῖ τὴν ἀναπνοήν της καὶ ἔβλεπε μὲ τὸν ἔνα ὄφθαλμόν.

'Η γραῖα, μὲ τὸ δοχεῖον εἰς χεῖρας, πειριστρέφετο πέριξ τῆς Ἐλενίτσας, ἀπαγγέλλουσα τρομεροὺς ἔξορκισμούς.

'Ἐφ' ὅσον τὰ γαρφάλα ἔξερηγγύοντο, ἐκείνη ἐψιθύριζε:

— Τοὺς ἀκούετε; Είναι θυμωμένοι, διότι εὐρέθηκα ἐγὼ νὰ τους διώξω. Δοκιμάστε μὲ μὲν ποδίστε, κατηραμένοι! "Ἐχετε νὰ κάμετε μαζύ μου. Πίφ! πάφ! ἀκοῦτε, ἀκοῦτε! Βλέπετε πῶς είναι ὅλοι μαζευμένοι ἔδω! 'Ανάθεμα! ἀνάθεμα! Σκυλάξ! χοῖροι! σκορπίοι! φείδες!

Μετὰ τὸν δρισμένον ἀριθμὸν περιστροφῶν, ἡ Εἰρήνη ἐπέθεσεν ἐπὶ τοῦ τάπητος τὸ δοχεῖον καὶ ἡ νεᾶνις, ἀνυψώσασα τὸν κοιτωνίτην της, ἐπήδησε τρις ἀνωθεν αὐτοῦ, ἐνῷ ἡ μαχείσσα ἀπήγγειλλε τὸν τελευταῖον ἔξορκισμόν της. 'Η Ἐλενίτσα ἐμειδία, προσέχουσα νὰ μὴ μεταδοθῇ τὸ πῦρ εἰς τὰ τριχαπτὰ τοῦ κοιτωνίτου της. 'Εδείκνυεν, ὑπὸ τὴν κομψὴν μεταξίνην περικνημιδία της, καλλιτεχνικὸν πόδα ἐντὸς ὑποδήματος ἔξ οὐδοσηρικοῦ, δὸποιος θὰ ἦτο ἵκανός παρ' ἡμῖν τοῖς Γάλλοις νὰ προσελκύσῃ ὅλους τοὺς δαίμονας ἀντὶ νὰ φυγαδεύσῃ αὐτούς. Φαίνεται ὅμως ὅτι εἰς τὴν Σμύρνην οἱ διάσοδοι ἔχουσιν ἀντιθέτους ὄρεζεις.

'Η μαχεία εἶχε περατωθῆ, ἡ δὲ γραῖα, λαβοῦσα τὸ δοχεῖον, ἐκινήθην ν' ἀπέλθῃ.

— Δὲν είναι ἀληθεῖα πῶς εἴσαι καλλίτερη; ἥρωτησε τὴν Ἐλενίτσαν μετὰ βαθείας πίστεως.

— Ναί, αἰσθάνομαι καλλίτερο, ἀπεκρίθη αὐτῇ.

Καὶ ἦτο ἀληθές, ὅτι ἐπασχεν ὄλιγώτερον ἐκ τῆς ήμικρανίας. 'Αλλ' ἦτο τοῦτο ἀποτέλεσμα τῆς μαχείας ἡ ἡ νεᾶνις ἐσκέπτετο διὰ τὸν ἴατρόν, τὸν δόποιον τῇ ἐνεθύμισεν ἡ γραῖα καὶ τοῦ δόποιον ἐπανέβλεπε τοὺς φλέγοντας ὄφθαλμούς ἀτενεῖς ἐφ' ἐκυρία;

Θ'

Τὴν αὐτὴν ἐσπέραν, ὁ Μαυρίκιος ἀπεβίβασθη εἰς τὴν ξηράν. Θυμάσατε ὅμως τὸν ἥρωα! Δὲν ἀπεβίβασθη, δῶρος μεταβῆτη παρὰ τὴν κυρία Χάρρισων. 'Εδέχετο μὲν αὐτὴν καθ' ἐκάστην ἐσπέραν καὶ δὲν εἶχε παραλείψει νὰ καταστήσῃ τοῦτο γνωστὸν τῷ ἴατρῷ, ἀλλ' οὐτος δὲν ἐτόλμα, μετὰ εἰκοσι τέσσαρας ὥρας, τὴν ἐπιστήσαν χοροῦ, νὰ παρουσιασθῇ πρὸς ἐκείνας τὰς κυρίας, αἵτινες ἀναμφισβόλως θὰ ἥσαν πῶς κουρασμέναι. "Αλλως, ἐπρεπε νὰ ἐπισκεφθῇ καὶ τὴν οἰκογένειαν Λεωνίδου.

"Ιναὶ δὲν ἐν τῇ ἀληθείᾳ, δέον νὰ ὑπολογήσωμεν, ὅτι, οὐχὶ ἀνεὶ ἐσωτερικῆς τινος πάλης, ὁ Μαυρίκιος διηνύθη πρὸς

τὴν ὁδὸν τῶν Ρόδων ἀντὶ ν' ἀκολουθήσῃ τὴν παραλίαν ὁδὸν μέχρι τῆς θύρας μεγάρου, εἰς τὸ δόποιον εἶχεν ὑποσχεθῆ νὰ μὴ ἐπαναθέσῃ τὸν πόδα. 'Η ὑπόσχεσις ὅμως ἦτο ἀκυρός, διότι ὑπῆρξε πλάνη περὶ τὸ πρόσωπον. 'Οποίαν μεταβολὴν δύναται νὰ φέρῃ εἰς τὰ αἰσθήματα τοῦ ἀνθρώπου μία πνοὴ τῆς εἰμαρμένης!

Ποσάκις ὁ Μαυρίκιος, διερχόμενος, ως ἔπραττεν ἐπίσης ἐκείνην τὴν ὥραν, τὸν Φασούλαν, δην διέτρεχεν δρυπητικὸς ἀνεμος, ἀνελογίζετο μετ' ἀδόλου ἡδονῆς τὴν θερμὴν αἴθουσαν, ἐν ἡ περιέμενεν αὐτὸν ἀγαθὴ καὶ φιλόξενος οἰκογένεια! 'Αλλ' ἐκείνην τὴν ἐσπέραν, ἐνόμιζεν ὅτι διηνύνετο εἰς τὴν Σινηρίαν. 'Η ὁδὸς τῶν Ρόδων τῷ ἐφάνη χώρα ἔρημος, ἡ Γκρουφαλὶδα ρακένδυτος ἐπαπίτης, ἡ κυρία Λεωνίδου καὶ ἡ γραῖα Κατίνα ρωποπόλιδες καὶ ὁ Δημοσθένης τίμιος ἀνθρωπός, φλύαρος καὶ γελοῖος.

Τὴν δὲ «ώραίαν Ἀννέτταν» τότε τὸ πρῶτον ἐθεώρει μὲ τὸ ὅμικα τοῦ κριτικοῦ καὶ ὀφειλομενν νὰ ὑμολογήσωμεν ὅτι δὲν ἔκλινε πρὸς τὴν ἐπιείκειαν. Παρετήρησεν ὅτι, ως πρὸς τὴν ὥραιστητα, εἶχε μόνην τὴν τῆς νεαρᾶς ἡλικίας, ὅτι τὸ πρόσωπόν της ἦτο μὲν δροσερόν, ἀλλὰ κοινόν, ὅτι αἱ χειρές της οὐδόλως ἥσαν ἀριστοκρατικαὶ καὶ, ἐν γένει, ὅτι ἡ ξανθὴ εἶνε τι ἀπεχθές. 'Ιδίως δόμως προσέβαλε τὰ νεῦρά του ἡ φωνὴ τῆς ἀτυχοῦς νεάνιδος, ἡ φωνὴ, ἣν ἀλλοτε εἶχε κρίνει τόσον διαυγῆ καὶ ἀρμονικὴν ἐπὶ ἀπαραμίλλων χειλέων.

'Ἐν τούτοις, ἡ Ἀννέττα, κατ' ἐκείνην τὴν στιγμήν, ἐπίστευεν ἀκετὴν τὸ εὔδαιμονέστερον δην τῆς Μικρᾶς Ασίας. 'Ἐκείνος ἦτο ἐκεῖ! ... 'Εθώπευεν αὐτὸν μὲ τοὺς ὄφθαλμούς, καταβιβρώσκουσα τὰ βλέμματά του, τὰ δόποια ἥσαν ἡκιστα ἐρωτικά, ἀκρωμένη τῶν φράσεών του, αἱ ὁποῖαι οὐδαμῶς ωμοίαζον πρὸς τὰς γλυκεῖς φράσεις τῶν ἐρωτευμένων τοῦ Μυσσέ. 'Αλλ' ἡ ἀτυχὴς Ἀννέττα δὲν ἤδυνετο νὰ κρίνῃ τὴν διαφοράν. Εἰς τὸ μοναστήριον, ἐνῷ ἐξεπαίδευθη, δὲν ἀνεγίνωσκε τὸν Μυσσέ οὐδὲ κρυφίως!

Οὐχ ἡττον, δέον ἀντὶ ἀπειρος, διεῖδε ταχέως, ὅτι εἶχον μεταβάλει τὸν Μαυρίκιον της. Τὸ δρμέμφυτον ἀρκεῖ νὰ παράσχῃ εἰς τὸν ἔρωτα λυπηρὰς ἐμπνεύσεις.

Πιστὲ φίλε, δοτις κοιμάσκαι πρὸ τῶν ποδῶν μου, ποσάκις, ἐπανελθῶν φιλικῆς οἰκίας, ὅπου ἡ χειρὶ μου εἶχε θωπεύσει ἔπειτον ἡ τὸ ἴδικόν σου ρύγχος, σὲ εἶδον νὰ ἐγερθῆς βραχέως ἐπὶ τῶν ὄπισθίων ποδῶν σου καὶ νά με ὀσφρανθῆς μὲ ἡθος θιλιερόν! Εἰσαι ζηλότυπος καὶ δὲν αὐτὸ σὲ ἀγαπῶ. 'Υμεῖς δέ, γυναῖκες, ἐξ πολλάκις ἡ ὑμέτερα ζηλοτυπία εἶναι ἡμῖν ἀνυπόφορος, τοῦτο δὲν προέρχεται ἐκ τοῦ ὅτι τὰ ὑμέτερα παθήματα ἀποδίδουσιν ἡμῖν κατηγορίας, ἀλλ' ἐκ τοῦ ὅτι δὲν εἶναι ἀφωνα. Δικτί ὄφειλομεν νὰ γίνωμεν καλλίτεροι ἢ δέον εἰμεθα;

— Λοιπόν — εἶπεν ἡ Ἀννέττα, μόλις ὁ Μαυρίκιος ἐκάθισεν εἰς τὸ ταντούρι — ηγαριστήθητε εἰς τὸν χορόν;

'Ο «χορὸς» δι' αὐτὴν ἦτο ἐκεῖνος, εἰς τὸν δόποιον εἶχε χορεύσει μετὰ τοῦ κυρίου τῆς καρδίας της, ἐνῷ διὰ τὸν Μαυρίκιον ἦτο ἐκεῖνος, εἰς τὸν δόποιον εἶχεν εὔρει τὴν βασιλίσσαν τῆς ζωῆς του. Οὔτος δὲν ἐνθυμεῖτο καν τὸν χορὸν τῆς Δέσχης. Τίς μεταβαίνει εἰς τὴν Δέσχη; 'Η κυρία Χάρρισων καὶ ἡ ἀνεψιά της εἶχον ποτὲ θέσει ἐκεῖ τὸν πόδα; Καὶ ἡ ἀτυχὴς ἀφεὶς ἥρωτα αὐτὸν ἐὰν εἶχεν εὐχαριστηθῆται εἰς τὸν χορόν! Φαντάσθητε ἐάν τις ἥρωτα τὸν προπάτορα ἥμων, τὴν ἐπιούσαν τῆς ἀπὸ τῆς Εδέμη ἔξωσεώς του, ἐὰν εἶχεν εὐχαριστηθῆται εἰς τὸν ἐπίγειον παράδεισον!

'Ο Μαυρίκιος, παρατηρῶν ἀτενῶς ἀστράτων τι, ἀπεκρίθη ὡς ἐμπνεόμενος:

— Είμαι ἀκόμη θαυμάσιμος. 'Ητο ἔξαστος. Οὐδέποτε διηλθον ὅμοιαν νύκτα, οὔτε εἰς τοὺς Παρισίους.

'Η Ἀννέττα ἥρωθίσασεν ἐκ τῆς ἀγαλλιάσσεως. 'Ο τοιουτοράπως ἀποκρινόμενος μετὰ μόνης αὐτῆς εἶχε χορεύσει. Καὶ ὅμως ἡ Τσάτσα Κατίνα, εὑρίσκουσα ὅτι ὁ Μαυρίκιος εἶχεν ἀπαντήσει καλῶς, ἥθελε τι καλλίτερον. Οἴμοι! τὸ καλλίτερον εἶναι ἐχθρὸς τοῦ καλῶς.

— Ποίαν νέαν ἐκρίνατε ώραιοτέραν; — ἥρωτησε μειδιώσα ἐπὶ τὴν προσδοκωμένη ἀπαντήσει.

— Μίαν μόνην εἶδον — εἶπεν ὁ Μαυρίκιος, ἔξαλλος ἐκ τῆς χαρᾶς. Πλὴν εἶναι διλόκηνος ίστορία. Πρὸ παντός, δέον νὰ σᾶς εἴπω, ὅτι δὲν ἥμην προσκεκλημένος.

— Πόσ;! δὲν ἥσθε προσκεκλημένος; — ἐπανέλαβεν ἡ δεσποινὶς Λεωνίδου, ὡς ἐὰν ἐπιπτεν ἀπὸ τὰ νέφη.

— "Οχι, δὲν ἥμην προσκεκλημένος. Οι φίλοι μου μὲ παρέσυρον βιαίως, λέγοντες ὅτι ἥθελον διασκεδάσει πολύ. Λοιπόν, μαντεύσατε μὲ ποίαν συνηντήθην πρὸ αὐτῆς τῆς κλίμακος; Μὲ αὐτὴν τὴν δεσποινὶδα Έλενίτσαν.

— Μὲ τὴν Έλενίτσαν! 'Ησθε λοιπὸν εἰς τὸν χορὸν τῶν Χάρρισων;

— Βεβαίως! διηλθον ἐκεῖ τὴν νύκτα

καὶ ἀπηλθον σήμερον τὴν ἔκτην πρωΐνην ὥραν.

Τότε ἥρχισε τὴν διήγησιν τῶν συμβάντων αὐτῷ καὶ τῶν ἐντυπώσεών του, διηγήσειν, ἡτις ἤδυνατο νὰ διακρέσῃ ἐπὶ μακρόν, διότι οὐδεὶς διενοεῖτο νὰ διακόψῃ αὐτόν. Θὰ ἔλεγε τις, ὅτι κεραυνὸς εἶχεν ἐνοκήψει ἐν τῷ μέσῳ τοῦ ταντούρι ἢ ὅτι, ἀντὶ ἀρωμάτων, εἶχε ρίψει τις ἐπὶ τῶν ἀνθράκων μαγικαὶς οὔσιας.

'Η θεία Κατίνα συνέσπα όργιλως τὰς ὄφρες. Μόνη ἡ φιλοτιμία ἐκώλυε τὴν Αννέτταν τοῦ ταντούρι, ἀλλ' ὑπὸ μόνον τὸν δρόν τοῦ ταντούρι νὰ κρατῇ συνεσφιγμένους τοὺς ὄδοντας. 'Η Δουδού ἦτο συγκεκινημένη καὶ δὲν αἴθουσαν, στρέφων καὶ ἐπαναστρέφων τὴν ἐφημερίδα, παρετήρει, σπισθεν τῶν ὄμματούχλιων του, τὴν πρὸ τῶν ὄρθαλμῶν του συντελουμένην καταστροφήν.

'Ως πολλάκις συμβαίνει, μόνος ὁ Μαυρίκιος ἔκρινε διατκεδαστικὴν τὴν διήγη-

σύν του. 'Αφοῦ δ' ἔτελείωσεν αὐτήν, ἡρώ-
τησεν:

— 'Η δεσποινὶς Ἐλενίτσα εἶναι ὄφρων;
Ἐπειδὴ οὐδεὶς τῶν παρεστώτων ἦθε-
λεν ἢ ἥδυνατο ν' ἀπαντήσῃ, ὁ Δημοσθέ-
νης ὑπέβαλεν ἔχυτὸν εἰς τὴν θυσίαν
ταύτην:

— 'Ητο ἀκόμη παιδίσκη, εἶπεν, ὅτε
ἀπώλεσε τοὺς γονεῖς της. 'Η μήτηρ της
εἶχε δύο ἀδελφάς, τὴν κυρίαν Χάρρισων
καὶ μίαν νυμφευθεῖσαν εἰς τὴν Κωνσταν-
τινούπολιν.

'Η Ἀννέττα, μὲ τὸ πρόσωπον κατα-
πόρφυρον καὶ τοὺς ὄφθαλμούς σπινθηροβο-
λοῦντας, διέκοψε τὸν πατέρα της μετ' ἀ-
συνήθους ζωηρότητος. 'Ο Μαυρίκιος ἐφρί-
κισεν. 'Ἐν ἑκείνῳ τῷ προσώπῳ δὲν ἀνε-
γνώριζε πλέον τὴν συνήθως τόσον γλυ-
κεῖαν καὶ πρᾶξον θυγατέρα τοῦ μεσίτου.

— Μὲ συγχωρεῖτε—εἶπεν ἡ Ἀννέττα—
λησμονεῖτε τὴν μικροτέραν, ἡ ὅποια ἔ-
φυγε μ' ἔνα ἀξιωματικὸν τοῦρκον... 'Ισως
ὁ κύριος Βιλφερών εἶναι περίεργος νὰ μάθῃ
τὴν ιστορίαν ταύτην.

— 'Αννέττα!... εἶπεν αὐστηρῶς ὁ κύ-
ριος Λεωνίδου, δστις δὲν ἡνείχετο ἀστε-
σμούς ως πρὸς τὴν εἰς τὰς νέας ἐπιβα-
λομένην ἐπιφυλακτικότητα.

— Σιωπῶ—ἔψιθύρισεν ἡ δυστυχὴς ἀ-
πεγονητευμένη. 'Επιτρέψατέ μοι μόνον νὰ
προσθέσω—ἡ παρατήρησις δὲν εἶναι ίδική
μου—ὅτι ἡ Ἐλενίτσα ὑπενθυμίζει ίδιας
έκείνην τῶν τριῶν θείων της, περὶ τῆς
ὅποιας... εἶναι ἀπηγορευμένον νὰ γίνεται
λόγος.

Χωρὶς δὲ νὰ περιμένη ἀπάντησιν, ἡ
μικρὰ πονηρὰ ἡγέρθη καὶ ἀπῆλθε τοῦ δω-
ματίου, ἐν φῇ ἡ συνδιάλεξις ἔφθινεν. 'Ο
Μαυρίκιος, πραϋνθέντος ὀλίγον τοῦ ἐν-
θουσιασμοῦ του, ἤρχισε νὰ αἰσθάνηται
τὴν ἀόριστον ἐντύπωσιν ὅτι ἔπραξε κα-
κὴν πρᾶξιν, ἀλλὰ δὲν συνεκινήθη πλειό-
τερον ἢ ὅσον μεθυσμένος ἤνιοχος συγκι-
νεῖται διὰ τὸν ὑπὸ τοὺς τροχοὺς τῆς ἀ-
μάξης του συντριβόμενον διαβάτην.

— Εἰς τὸν διάβολον —εἶπε καθ' ἔαυ-
τὸν— αἱ γυναῖκες, αἱ ὅποιαι ὄργιζονται,
διότι ἀκούουσιν, ὅτι ἀλληλείχενται
φόρεμα! 'Ελπίζω, ὅτι ἡ Ἀννέττα δὲν θὰ
βραδύνει νὰ ἐπιστρέψῃ καὶ τότε θὰ την
καθησυχάσω, διμιλῶν αὐτῇ περὶ τοῦ χο-
ροῦ τῆς Λέσχης. Είτα δὲ θὰ ὑπάγω νὰ
κοιμηθῶ, διότι, τῇ ἀληθείᾳ, ἀνιῶ.

'Ο Μαυρίκιος εὑρίσκετο μακρὰν τῆς ἀ-
ληθείας. 'Η εἰρήνη δὲν ἔμελλε νὰ συνο-
μολογηθῇ ἔκείνην τὴν ἐσπέραν, οὐδὲ βρα-
δύτερον. 'Η Ἀννέττα δὲν ἀπῆλθε μόνον
ἐκ πείσματος, ἀλλὰ, κλεισθεῖσα εἰς τὸν
κοιτῶνά της, ἀνελύθη εἰς δάκρυα, τὰ ὄ-
ποια ἦσαν τὰ τελευταῖα τίμια δάκρυα
τοῦ ἥδη ἀποπλανηθέντος βίου της. Μι-
κρὸς ως τὴν πυγμὴν τῆς χειρὸς λίθος πί-
πτει ἐπὶ τῆς τροχιᾶς σιδηροδρόμου καὶ
ὅλοκληρος συρρόει ἐκτροχιάζεται. 'Η ει-
μαρμένη εἶναι μυστήριον. Πόσαι γυναῖ-
κες, αἵτινες γηράσκουσι λατρευόμεναι διὰ
τὴν ἀγχθότητά των, τιμώμεναι διὰ τὴν
ἀρετήν των, ὀφείλουσιν εἰς τὴν ἀπουσίαν
τοῦ ἀπαίσιου λίθου τὸν φωτεινὸν στέφα-

νον, δστις κοσμεῖ τὴν πολιάν κόμην των!

— 'Ηδη τὸ τρίτον ἡ Ἀννέττα ἔκλαε τὴν
πλάνην καρδίας λίαν ἀθωάς καὶ λίαν νεα-
ρᾶς. 'Ωρισθη, ὅτι θὰ ἥτο ἡ τελευταία
φορά. Μὲ τοὺς ὄφθαλμούς ἀτενεῖς ἐπὶ τοῦ
δωρηθέντος αὐτῇ σημειωματάριού, τὸ ὁ-
ποῖον εἶχε μεταβληθῆ εἰς ἐνθύμιον μί-
σους, ὅμοσεν ἐπίσης ἔτερον ὄρκον. 'Ἐὰν
δὲ Μαυρίκιος ἔβλεπεν αὐτὴν καὶ ἐκείνην
τὴν στιγμήν, ἥθελε βεβαίως γελάσει διὰ
τὴν μεγάλην ὄργήν της, ἀλλὰ θὰ ἔσφαλ-
λε, διότι τὸ μέλλον θὰ τῷ ἀποδεῖξει, ὅτι
δὲν ὑπῆρχεν ἀφορμὴ ἀστεῖσμοῦ.

— 'Η δεσποινὶς Λεωνίδου δὲν ἐπανῆλθεν
εἰς τὴν αἴθουσαν, ὃ δὲ ἱστρὸς ἀπεχαιρέ-
τισε τὴν οἰκογένειαν καὶ ἀπῆλθε, λέγων
καθ' ἔαυτόν, ὅτι, ἐκείνην τὴν ἐσπέραν,
ἥθελε πράξει καλλιον, ἐὰν ἔμενεν ἐπὶ τοῦ
πλοίου. Παρηγορήθη ὅμως σκεφθεῖς, ὅτι,
κατὰ τὴν αὐτὴν ὥραν τῆς ἐπιούσης, θὰ
ἐπανέλθεπε τὴν Ἐλενίτσαν.

Καθήμενος ἐπὶ τῆς πρώρας τῆς λέμ-
βου καὶ διευθύνων ταύτην πρὸς τὸν
φανὸν τοῦ πλοίου, τοῦ ὅποιου διέκρινε
μακρὰν τὰ χρώματα, ἐρυθρὸν καὶ πράσι-
νον, ἐσκέπτετο ὅτι εἴκοσι τέσσαρες ώραι
εἶναι ἐνίοτε πολὺ μακρὸν χρονικὸν διά-
στημα.

I'

— 'Η κυρία Χάρρισων ἐδέχετο ἐκάστην
ἐσπέραν, εἰς δὲ τὰς κομψοτέρας ὅλης τῆς
Σμύρνης αἴθουσας της ἡ συναναστροφὴ
ἥτο ποικίλη καὶ εὐάρεστος. 'Ἐὰν ἐκ τοῦ
ἀτμοπλοίου τῆς πρωτας ἀπεβιβάζετο λόρ-
δος 'Αγγλος ἢ ἔμπορος βάμβακος ἐκ Λι-
βερπούλης ἢ καλλιτέχνης ἢ ἐπιστήμων,
ἢ συνδιάλεξις μετεβάλλετο εἰς πολιτικήν,
ἐμπορικήν, καλλιτεχνικὴν ἢ ἐπιστημονι-
κήν. Οὐχὶ σπανίως παρευρίσκετο περιη-
γουμένη τις 'Ψυλότης ἢ Πασσάς. Πάν-
τοτε δμως ἥσαν παρόντες μέγας ἀριθμὸς
ἀξιωματικῶν πασῶν τῶν ναυτικῶν Δυνά-
μεων τῆς Εύρωπης. Παρῆσαν δ' οὐχὶ ως με-
ταξὺ συναδέλφων, διότι ἐπεκράτει αὐστη-
ροτάτη εὔκοσμία τρόπων, ἀλλ' ως εἰς μέ-
ρος ὅπου ἐγένοντο φιλοφρόνως δεκτοί, ἥρ-
κει μόνον νὰ δείκνυνται φαιδροί καὶ εὗ-
ηγμένοι.

— 'Η θεία καὶ ἡ ἀνεψιὰ εἶχον ἐκατέρα
τὴν αὐλὴν ἦ, ως ἔλεγεν ἡ Ἐλενίτσα,
«τὸν στόλον τῶν».

— 'Η κυρία Χάρρισων ἥριθμει ὑπὸ τὴν ση-
μαίαν της τὴν πλειονότητα τῶν Γάλλων,
ἐνῷ ἡ νεανίς ἐναυτολόγει ίδιας με-
ταξὺ τῶν ὑπηκόων τῆς Αὐτῆς Βρεττανι-
κῆς Μεγαλείότητος. Αἱ τοιαύταις δμως
κατατάξεις δὲν εἴχον τι τὸ ἀποκλειστι-
κόν, διότι ὑπῆρχον ἐπίσης οἱ ἐκλεκτικοὶ
καὶ οἱ λιποτάκται. 'Εκάστοτε ναυτικός
τις δόκιμος, πολλὰ παθὼν ἐκ τῶν ἀστε-
ιοτάτων τῆς Ελενίτσας ἢ ἀπηλπισμένος
εἰς τὸν ἔρωτα, ηὐτομόλει εἰς τὸ ἀντίθε-
τον στρατόπεδον, ὅπως εῦρη θεραπείαν
τῶν πληγῶν του. Πονηροὶ τινες ἥσθι-
ντο θέλγητρον νὰ μεταπηδῶσιν ἐξ ὑπα-
μοιβῆς ἀπὸ τοῦ θελκτικωτάτου ἔχαρος τῆς
ἀνεψιᾶς εἰς τὸ φλέγον θέρος τῆς θείας.

Πλὴν οὔτε τὸ θέρος, οὔτε τὸ ἔχαρ παρεῖ-
χόν τι πλειότερον ἢ τὴν λάμψιν καὶ τὰ
μειδιάματά των.

Οὐχ ἡττον ὑπῆρχεν ἀμυδρά τις διαδο-
σις, καθ' ἦν αὐτὴν ἡ κυρία Χάρρισων εἰ-
χεν εὐρεθῆ εἰς μίαν, ἀλλὰ μίαν μόνην
στιγμὴν ἀδυναμίας ἐν τῷ βίῳ της! Εἰ-
χεν ἀγαπήσει ἐπὶ ἔξι μηναῖς, ἔλεγον.

Πλὴν οἱ φόβοι, ἡ ταραχὴ τῶν ἔξι ἑκα-
των μηνῶν, τοὺς ὅποιους διῆλθε χωρὶς
σχεδὸν νὰ γελάσῃ, εἶχον ἀπαλλάξει αὐ-
τὴν διὰ παντὸς τοῦ ἔρωτος ως καταστά-
σεως ἀσυμβιβάστου πρὸς τὴν ἀληθῆ εὐ-
τυχίαν.

Ἐπέρωθεν καὶ ἔξι ἀντιθέτου αἰσθήμα-
τος, ἡ ἀνεψιὰ ἐθεώρει τὸν ἔρωτα ως τι σο-
βαρὸν καὶ ἐπικινδυνόν, οὐχὶ δ' ως πα-
γινίδιον συναναστροφής, εἰς τὸ ὄποιον δέ-
χεται τις ως ἀντίπαλον τὸν πρώτον τυ-
χόντα, ἐπιφυλασσόμενος, ἐν ἀποτυχίᾳ,
νὰ μὴ ἐπαναλάβῃ τὸ παιγνύδιον.

— Άλλως, οὐδετέρα αὐτῶν ἀπεδέχετο με-
ταξὺ τῶν περιστοιχούντων αὐτὴν τὴν με-
λαγχολίαν, τοὺς στεναγμούς καὶ τὰς αἰ-
σθηματικὰς στάσεις. Πάντες οἱ ἄνδρες ἦ-
σαν ἐλεύθεροι νὰ ἔρωτεύωνται, ἀλλ' οφ-
φειλον νὰ μὴ ἐπιδεικνύωσι παραπολὺ τὸν
ἔρωτα των, ἐὰν δ' ἥδυνάτουν νὰ κρύπτω-
σι αὐτόν, ὥφειλον νὰ μένωσιν εἰς τὴν οἰ-
κίαν των, ως οἱ πάσχοντες ὄδονταλγίαν.

— Α' αὐτῆς τῆς πρώτης ἐσπέρας ὁ Μαυ-
ρίκιος ἐνόσησε πάντα ταῦτα καὶ ὥρισθη
καθ' ἔαυτόν, ὅτι θὰ συμπειρεφέτο συ-
νετῶς. 'Επάλαιεν εἰσέτι, θαυμάζων διὰ
τὴν ἀδυναμίαν του καὶ λέγων ὅτι ἡ πρό-
ωρος ἐν τῇ κοινωνίᾳ εἰσοδός του καὶ αἱ
πολλαὶ μετὰ γυναικῶν σχέσεις ἔδει νὰ
τον προφύλαξιν ἀπὸ τὸν κίνδυνον τοῦ
νὰ ἔρωτεύωθῃ μὲ τὸ πρώτον βλέμμα, ως
ἔάν, τρέχοντες ἐπὶ τῶν πεδίων τῶν μα-
χῶν ἀπὸ τὴν ἐφηβικής ἡλικίας, ἐγινόμεθα
ἄτρωτοι! 'Ἐρχεται νὰ κακὴ στιγμή, μία
σφαῖρα βάλλεται ὅπισθεν φράκτου καὶ
ἰδού καταβάλλεται ὁ μετασχῶν δώδεκα
μαχῶν ἥρως μου!

— Άλλως, ὁ Μαυρίκιος δὲν θὰ εἶχεν ἵσως
τόσον λεπτὴν τὴν ἐπιδερμίδα, προκειμέ-
νου περὶ δεσποινίδος, ἦν ἥθελεν ἀπαντήσει
εἰς τὰς αἰθουσας τῆς δόδου Λονδίνου. Δι'
ἄνδρα εἰθισμένον εἰς τὰ τελειοποιημένα,
πλὴν ὁμοιόμορφα καὶ γνωστὰ ὅπλα τῶν
παρισινῶν, νεανίς ως τὴν Ελενίτσαν ἡτο
λίαν ἐπικινδυνός συνάντησις. Σύν τῇ ἐν-
τελεῖ καὶ ἀψόγω προσωπικὴ καλλονὴ εἶχε
τι, ὅπερ λείπει ἀπὸ τῶν ἡμετέρων νεανί-
δων, εἴτε μαθητεύσωσιν αὐταῖς εἰς τὸ μο-
ναστήριον, εἴτε εἰς τὸ μητρικὸν σχολεῖον.
'Η Ελενίτσα εἶχε τὸ ἀπροσδόκητον καὶ
τὸ ἀπρόβλεπτον. Οἱ μεγάλοι μέλανες ὄ-
φθαλμοὶ τῆς, ἐπιστεγαζόμενοι ὑπὸ ὄ-
φρουῶν, δμοίων πρὸς τὰς ὄφρους, τὰς ὄ-
ποιας οἱ Ἰνδοὶ ζωγραφίζουσιν ἐπὶ τῶν
χαμηλῶν μετώπων τῶν εἰδώλων των, διέ-
χεον γλυκεῖαν φλόγα, ἥτις προούξει ποιῶν
τινας ἥδεικαν χάνυνωσιν. Αἴρηντος, διὰ βλέμ-
ματος ἀτενοῦς, καυστικοῦ, σχεδὸν σκλη-
ροῦ, διεπέρων τὸ θύμα ως φλέγον βέλος
καὶ τὸ πᾶν εἴχε συντελεσθῆ.

— 'Επίσης ίσχυρὸν θέλγητρον τῆς Ελεν-

τοις ἡτοί ἡ ἀποχρήματος ἐντέλεια τῶν κινήσεων της καὶ ἡ χάρις τῶν χειρονομιῶν της. Δέον νὰ εἴπωμεν, ὅτι εἰχε χεῖρας θεῖκῶς ὥραιάς, ἔνεκκ δὲ τούτου, διάκριση διηγεῖτο τι, χειρονομοῦσα μετὰ τῆς συνήθους αὐτῆς ζωηρότητος, μετριαζομένης, οὕτως εἰπεῖν, ὑπὸ τῆς ἀνατολικῆς ἡδυπαθείας, διαχρίκιος τόσον ἔθιχύμαζε τοὺς χαρίεντας πτερυγισμούς τῶν ροδοχρώων ἔκεινων πτερύγων, ὥστε θὰ εὑρίσκετο ἐν μεγίστη δυσχερείᾳ νὰ ἐπαναλάβῃ, ἔρωτῷμενος, δύο καὶ λέξεις ἔξι δσων εἰχεν ἀκούσει.

Παρὰ πάντα ταῦτα ὅμως, τὸ ἐντελεστατὸν ἔκεινο δημιούργημα ἡτο ἀγαθή, εὐπατίδευτος, σοφάρχη, ὡς δυσειδῆς γυνή, ἡτις οὐδὲν ἔτερον εἶχε νὰ πράξῃ. "Οχι, δὲν ἔκρινεν ἔκυτὴν ἀσχημον, οὐδὲν ἡτο ἀνόητος, οὐδὲν ἔκλειε τὰ ὄτα εἰς τὰς φιλοφρονήσεις, ἀλλ' ἤκουεν αὐτάς, ὡς ἀκούομεν εἰς τὸ θέατρον, ἀπὸ τῆς ἐννατης ἐσπειρινῆς φρασ, εὐάρεστον μουσικήν. Πεπούσης τῆς αὐλαίας, μεταβάσινομεν εἰς τὴν αἰκίαν μας καὶ καταχλινόμεθα, μόλις ἐνθυμούμενοι τὸ δόνομα τοῦ ἀοιδοῦ.

Μία φράση εἶπεν εἰς τὴν Ἐλενίτσαν, δπως ἐννοήση, ὅτι διαχρίκιος ἡγάπα αὐτήν· μία ἔβδομάρι, δπως βεβαιωθή, ὅτι ἡράτο αὐτῆς κατὰ τρόπον αὐτῷ ἴδιον, χωρὶς δὲ νὰ γινώσκῃ τὸν λόγον ὑπέθετεν, ὅτι ἔκεινος δ τρόπος ἡτο δριστος. Δὲν μετεχειρίζετο τὸν νεαρὸν ιατρὸν ὡς τοὺς λοιποὺς «τοῦ στόλου της». Ἐν τῷ φανερῷ μετεχειρίζετο αὐτὸν χεῖρον τῶν λοιπῶν, λησμονοῦσα αὐτὸν ἐπὶ πολλὰς φρασ μόνον εἰς τὴν γωνίαν, δπου, ἵνα ὕμεν δικαιοι, δέον νὰ εἴπωμεν, ὅτι διαχρίκιος εὐηρεστεῖτο νὰ λησμονήται. "Αλλ' ἔκ τῆς ἀνταλλασσομένης, κατὰ τε τὴν ἀφίξιν καὶ τὴν ἀναχώρησίν του, ἴδιαιτέρας ἐγκαρδίου καὶ ἡττον βραχείας χειραψίας, ἐκ τῶν εἰλικρινῶν ἡδέων βλεμμάτων, τὰ δποῖα ἐνίστε ἔστρεφε πρὸς αὐτόν, διαχρίκιος ἔβλεπε προφανῶς, δὲν ἐλησμονεῦτο! Πράγματι δ' ἔκεινη ἐσκέπτετο περὶ αὐτοῦ διαρκῶς.

"Ο, τι ὅμως διαχρίκιος ἡγνοει ἡτο, ὅτι εἶχε κατακτήσει καὶ τὴν δεσποινίδα Γούδφωλ. Εὑρεθεὶς ἐνίστε μόνος μετὰ τῆς παιδαγωγοῦ, οὐδὲ λέξιν γαλλικὴν γινωσκούσης, καὶ μετὰ τῆς μαθητρίας της, δημιλῶν δὲ τὴν ἀγγλικὴν ὡς τὴν μητρικήν του γλώσσαν εἶχε ποιήσει ταῦτης μόνης καὶ ἀποκλειστικῶς χρῆσιν ἐν τῇ μετὰ τῆς Ἐλενίτσας συνδιαιλέξει του. Διὰ τῆς κοσμιότητος καὶ τῆς λεπτότητός του, λοιπόν, κατενίκησε τὴν ἀντιπάθειαν καὶ τὰς προλήψιες, τὰς δποίας ἡ γρατια ἀγγλίας εἶχε κατὰ τῶν Γάλλων ἐν γένει. Αὗτη, δημιλοῦσα περὶ τοῦ διαχρίκιου καὶ ἐγκωμιάζουσα τὰς δύο ἀρετάς του, αἵτινες κατέθελγον αὐτήν, ἔλεγεν:

— Ἐπὶ τέλους, εὔρον ἐνα Γάλλον, δποῖος δημιλεῖ ἀγγλικὰ καὶ δὲν κάμνει φιλοφρονήσεις!

Διότι διαχρίκιος ἡτο δ ἡττον ποιούμενος χρῆσιν φιλοφρονητικῶν φράσεων πάντων τῶν συγχαζόντων τὰς αἰθούσας τῆς κυρίας Χάρρισων νέων, δστε ἡ Ἐ-

λενίτσα καὶ ἐπέπληξεν αὐτὸν ποτὲ διὰ τοῦτο.

— Ἡξέρετε, ὅτι μ' ἐκθέτετε; — τῷ εἶπεν. "Τμεῖς μόνος δέν μοι εἴπετε, ὅτι εἴμαι μία τελειότης." Ήστε βέβαιοις, ὅτι θὰ διάρκειας πονηροί, οἵτινες θὰ εἴπωσιν, ὅτι υμεῖς μόνος τὸ πιστεύετε.

— "Α! κύριοι, — ἀπεκρίθη τις τῶν παρόντων — ἀς προσέξωμεν. Ἀκούω νὰ γίνεται λόγος περὶ τινος μουσικοῦ τῆς ὥρχήστρας ἡμῶν, διόποιος εὑρε τὸν τρόπον νὰ χειροκροτεῖται, μετρών τὰς παύσεις.

Μετὰ δεκαπέντε ἡμέρας ἀπὸ τοῦ εἰς τὸν οἶκον Χάρρισων χοροῦ, ἡ Ἀθηνᾶ καὶ ἡ ἀνεψιά της προσεκλήθησαν εἰς γεῦμα ἐπὶ τοῦ Λυμάν-δ'-Ούρβιλ. Εύνόητον είναι, ὅτι τὸ πλοίον ἡτο εἰς ἀναστάτωσιν ἐπὶ τῇ εύκαιρική ἑορτῆς, διδομένης χάριν τῶν κομψοτέρων καὶ συμπαθητικωτέρων κυριῶν τῆς σμυρναϊκῆς κοινωνίας.

Τὸ καταστρωμα καὶ αἱ αἴθουσαι ἦσαν κατάφορτοι ώραίων ἀνθέων καὶ τὸ γεῦμα πλουσιώτατον, μετὰ δὲ τὸ τέλος τούτου, ἀξιωματικοὶ καὶ προσκεκλημένοι ἔχόρευσαν ὄλιγον ὑπὸ τοὺς ἥχους ὑποφερτῆς ὥρχήστρας.

— Αφοῦ περὶ τὴν ἐσπέραν αἱ κυρίαι ἀπεχαιρέτισαν τοὺς ξενίσαντας αὐτάς, ἡ Ἐλενίτσα εἶπε πρὸς τὴν θείαν της:

— Πέντε λεπτά, σὲ παρακαλῶ, δπως ἐπισκεφθῶμεν τοὺς ἀσθενεῖς τοῦ ιατροῦ. Πρέπει νὰ μεριμνῶμεν ὄλιγον καὶ διὰ τοὺς πάσχοντας.

— Τῇ ἀληθείᾳ, δεσποινίς, — ἀπεκρίθη φαίδρως δι Βιλφερών — μὲ καταλαμβάνετε ἀπροπαράσκευον. Δὲν ἔχω οὐδένας ἀσθενή... 'Εάν το ἤξευρον...

— Αφοῦ λοιπὸν δὲν ὑπάρχουσιν ἀσθενεῖς, — ἀπήντησεν ἡ νεῖνις, — δι ιατρὸς ἀς θεωρήσῃ τὴν ἐπίσκεψίν μου ὡς γινομένην πρὸς αὐτόν. Είναι τόσον ιερό, τόσον συμπαθητικὴ ἡ ἀποστολή του! Νὰ διέρχηται τὸν βίον μεταξύ οὐρανοῦ καὶ θαλάσσης, μὲ δλους τοὺς κινδύνους καὶ ἀνει τῆς δόξης τοῦ στρατιώτου, δπως μόνον βοηθή τοὺς ἐν ἔξορική συναδέλφους του!

— Οτε οἱ δύο νέοι εύρεθησαν ἐν τῷ θεραπευτηρίῳ, πέριξ τῶν τοίχων τοῦ δποίου ὑπηρχον δύο σειραὶ κλινῶν, ἡ Ἐλενίτσα ἐκάθισεν ἐπὶ ξυλίνου ἐδωλίου.

— Νὰ σκεφθῇ τις ὅτι δην ὑπάρχουσι δυστυχή ἀνθρώπων πλάσματα, τὰ δποῖα ἀποθητικούσιν ἐδῶ! — εἶπε, παρατηροῦσα ἐν συγκινήσει τὰς ὑπὸ λευκοτάτων σινδόνων κεκαλυμμένας κλίνας.

— Ο διαχρίκιος ἔδειξε τὴν φαινομένην ἀπὸ τοῦ μικροῦ παραθύρου θαλασσαν, προσθείς:

— Καὶ ὅτι θάπτονται εἰς ἔκεινον τὸν τάφον!

— Τὶ σημαίνει ποῦ κοιμάται τις τὸν ἔσχατον ὑπον; ἀπεκρίθη ἡ Ἐλενίτσα. Τὸ θιλερέρον εἶναι ν ἀποκοιμίζεται ἀνει τῆς τελευταίας μητρικῆς θωπείας. "Τμεῖς, κύριε Βιλφερών, ἔχετε ἀκόμη τὴν μητέρα σας;

— Δόξα τῷ Θεῷ, ναί! Προσφιλῆς μητέρα!

— Πόσον τὴν ζηλεύω!

Μετὰ μικρὰ διακοπήν, ἔξηκολούθησε: — Δώσατε μοι μίαν ὑπόσχεσιν εἰς ἀνάμνησιν τῆς πρὸς ὑμᾶς ἐπισκέψεως μου ταύτης.

— Ο διαχρίκιος προσέβλεψεν αὐτὴν ωσει θέλων ν ἀποτυπώσῃ ἀνεξαλείπτως εἰς τὴν μνήμην του τὴν πρὸ τῶν ὄφθαλμῶν του θελκτικὴν εἰκόνα.

— Σας ὑπόσχομαι — εἶπε — νὰ μὴ εἰσέλθω ποτὲ ἐνταῦθα, χωρὶς νὰ ἐνθυμηθῶ ταύτην τὴν στιγμήν.

— "Τυποσχέθητε μοι κάτι... σπουδαιότερον — εἶπεν ἡ νεῖνις, ἔρυθριωσα. Δὲν είναι ἀνάγκη νὰ συστήσω ὑμῖν νὰ θεραπεύητε καθ' ὅλας τὰς ἀπιστημονικὰς ὑμῶν γνώσεις τοὺς εἰσερχομένους ἐνταῦθα δυστυχεῖς. 'Αλλ' ὑποσχέθητε νὰ παρέχητε αὐτοῖς κάτι περισσότερον, τὴν ὑμετέραν ἀγαθότητα. Τυποσχέθητε, ὅτι δὲν θὰ ἐγκαταλείπητε ἔκεινους, ὑπὲρ τῶν δποίων ἡ ἐπιστήμη δείκνυται ἀνίκανος, δνει ἀγαθῆς τινος φράσεως, ἡτις νὰ κάμην αὐτοὺς νὰ λησμονῶσιν, δτι ἀποθητικούσι μόνοι, μακρὰν πάντων...

— Μὰ τὴν ἀγίαν ἀγάπην τῆς μητρός μου, σας τὸ δρκίζομαι! ἀνεφώνησεν διαχρίκιος. "Α! ἐὰν ἡδύνατο μόνον, πρὶν ἡ κλείσωσι τοὺς ὄφθαλμούς, νὰ ἰδωσιν ἐμφανιζομένην αὐτοῖς τὴν ὄπτασίαν, ἡτις, κατὰ τὴν στιγμὴν ταύτην, φωτίζει τοῦτον τὸν θάλαμον... Τι πράττετε;

— Η Ἐλενίτσα, ἐγερθεῖσα καὶ πλησιάσασα εἰς τὴν ἡρτημένην ἐκεῖ ἀγίαν εἰκόνα, προσήλωσεν εἰς τοὺς πόδας τοῦ Εσταυρωμένου τὴν ἀνθοδέσμην, ἡτις ἀπὸ τῆς πρωίας εὑρίσκετο ἐπὶ τοῦ στήθους της.

— Θέσατε τὴν ἀνθοδέσμην ταύτην, εἶπεν, εἰς τὰς χεῖρας τοῦ πρώτου ναύτου, δστις οἵθελεν ἀποθανεῖ, δπως τὴν φέρη μεθ' ἔκαπτον εἰς τὸν βυθὸν τῆς θαλάσσης ἀντὶ τῶν ὑπὸ τῆς μητρός της μηνοτῆς του συλλεκτέων ἀνθέων τοῦ ἀποχαιρετισμοῦ.

— "Οχι! — ἀνέκραξεν ὁ ιατρός. — Τοῦτο δὲν σας τὸ ἐπιτρέπω. Τὰ ἀνθηταῦτα εἰναι ιδιαί μου, διότι ἐπίστης ἔγω θὰ ἔχω ἀνάγκην εἴπερ ποτε ἐνθυμίου, τὸ δποίον νὰ με παραμυθή, οὐχὶ κατὰ τῆς ιδέας τοῦ θανάτου, ἀλλὰ κατὰ τῆς ιδέας τοῦ ὅτι δὲν θὰ σας ἐπανίδω. 'Εφ' οὖν εὑρίσκομαι ἐπὶ τοῦ πλοίου τούτου, ἡ ἀνθοδέσμη θὰ μένει εἰς ἔκεινην τὴν θέσιν. Είτα δὲ θὰ με παρακαλουθεῖ δπου δήποτε ἀν μεταβῶ. Καὶ ἐάν μοι προωρισται δ τάφος τοῦ ναύτου, θὰ ἔχω αὐτὴν ἐπὶ τοῦ στήθους μου, δπως τὴν συναποφέρω εἰς τὸ βάθος τῆς ἀβύσσου.

— Η δεσποινίς Γούδφωλ ἡτο παροῦσα καθ' ὅλην τὴν συνδιάλεξιν, ἀλλ' οἱ νέοι εἶχον λησμονήσει νὰ δηλωσιν ἀγγλιστί. Ούτε ἡ παιδαγωγός, οὗτε οἱ δύο νέοι ἡδύνατο τότε νὰ φαντασθῶσιν, δτι ἔκεινα τὰ ἀνθητηλόλλον νὰ ἐγκαταλείψωσι τὸ πλοίον ἐπὶ καρδίας ἀπελπιστικῶς τεθλιμένης.

— Καὶ οἱ τρεῖς ἔξηλθον τοῦ θεραπευτηρίου καὶ εὔρον τοὺς προσκεκλημένους ἐτοίμους ν ἀποθεῶσιν εἰς τὴν ξηράν. Τὸ

τελευταῖον βλέμμα τῆς νεάνιδος, συνοδευόμενον ὑπὸ μειδιάματος, ἐστράφη πρὸς τὸν Μαυρίκιον.

[Ἐπεται συνέχεια].

ΔΜ.Δ.

ΙΩΑΚΕΙΜ ΒΑΛΑΒΑΝΗ

ΑΛΗΘΕΣ ΔΡΑΜΑ ΕΝ ΜΙΚΡΑΙ ΑΣΙΑΙ

[Συνέχεια]

Κατὰ ταῦτα ἡ μνηστὴ κρύπτεται οὐχὶ μόνον ἀπὸ τῶν ὄμματων τοῦ μέλλοντος συζύγου, ἀλλὰ καὶ τῶν στενωτέρων αὐτοῦ συγγενῶν. "Οπου νομίζει ὅτι θὰ εὑρίσκηται ὁ μνηστήρι, δὲν ὑπάγει ἡ μνηστὴ, ἀλλὰ καὶ ἀν ὑπάγῃ ποτὲ καὶ ἔλθῃ κατόπιν ἐκεῖνος, αὐτοστιγμεὶ καταβιβάζει τὴν καλύπτραν ἐπὶ τοῦ προσώπου καὶ κρύπτεται ὅπισθεν τῶν κορασίων, ἢ ὅπου ἀλλαχοῦ δυνηθῇ. Ἐὰν ἔντινι διασκεδάσει ἑξαπίνης καταλάβῃ αὐτὴν ὁ ἀπηγνῶς πλέον καταδιώκων αὐτὴν μνηστήρι χορεύουσαν, ῥίπτει κατὰ γῆς τὰ κοχλιάρια, ἀτινα συγκρούει, ὡς εἰπομένιν, κατὰ τὸν χορόν, καὶ τρέπεται εἰς ἄτακτον φυγήν. Ὁταν δὲ μνηστήρι ἢ ἡ μνηστὴ ἢ ὁ πατήρ ἢ ὁ ἀδελφός αὐτοῦ ἐπισκέπτηται τὸν οἶκον τῆς μνηστής, ἢ μεμνηστευμένη κόρη κρύπτεται ἀπὸ τῶν ὄμματων αὐτῶν· αὐτὴν ὅμως δύναται νὰ βλέπῃ χωρὶς νὰ βλέπηται. Μόνον δταν ἦναι ἐν μικρῷ ἡλικίᾳ ἀδελφός τις ἢ ἀδελφὴ τοῦ μνηστήρος, παρουσιάζεται ἡ μνηστὴ καὶ περιποιεῖται αὐτοὺς ὡς εἰ πρόκειτο περὶ αὐτοῦ τοῦ φίλου προσώπου. 'Η Μαρία ἦτο συνδεδεμένη μετὰ τῆς Σοφίας δι' ἀδελφικῆς σχεδὸν ἀγάπης καὶ οὐδεμίᾳ παρήρχετο ὡρὰ ἀν δὲν συνητῶντο, ἀλλ' ἡδη τὰ πράγματα ἤλλαξαν. 'Η ἀδελφὴ τοῦ γχαροῦ κατέχει ἐν Μικρᾷ Ἀσίᾳ ὑπέροχον θέσιν· πανταχοῦ περιποιοῦνται αὐτὴν ἰδιαίτερας αἱ συγγενεῖς τῆς νύμφης, μυρίας ἐπιδιψιλεύουσαι αὐτῇ φιλοφρονήσεις καὶ ἐνδείξεις ἀγάπης, καὶ μάλιστα ἀν γνωρίζωσιν ὅτι ἀγαπᾶται ὑπὸ τοῦ ἀδελφοῦ αὐτῆς καὶ ἔχει καὶ τινα ἐπ' αὐτοῦ ἐπιρροήν. Δὲν εἶναι τοῦ παρόντος νὰ σχολιασθῇ τὸ ἔθιμον τοῦτο καὶ νὰ κριθῇ τοῦτο γενήσεται ἀλλοτε καὶ ἀλλαχοῦ, ἵσως δ' ἀποδειχθῇ τότε ὅτι λίαν συνετῶς ἐκράτησε τὸ ἔθιμον τοῦτο ἐν Μικρᾷ Ἀσίᾳ, ἔνθα ἡ Πατιδεία καὶ ὁ Πολιτισμὸς δὲν ἐκαλλιεργήθησαν ἀκόμη ἐπεκριῶς. Τὸ ἑξῆς ὅμως δὲν δύναται νὰ παραλειφθῇ ἐντεῦθεν· πάντες οἱ διελθόντες τὴν περίοδον ταύτην τοῦ βίου ὅμοφώνως ἀποφαίνονται ὅτι ἡ γλυκυτέρα ἐποχὴ τῆς ζωῆς αὐτῶν ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ ἦσαν τρεῖς ἢ ἔξι μῆνες, ἥτοι ἀκριβῶς τοσοῦτος μόνον χρόνος, δύον διήρκεσεν ἡ μνηστεία. Πόσον ὀλίγη εὐδαιμονία ὑπάρχει ἐν τῇ ζωῇ ἡμῶν! Τόσον μόνον; ...

Παρῆλθε ταχὺς ὁ εύτυχης τῆς μνη-

στείας χρόνος, ἐν τῷ μεταξὺ δὲ παρεσκευάσθησαν πάντα τὰ διὰ τὸν προσεχὴ γάμον ἀπαιτούμενα καὶ ὡρίσθη καὶ ἡ ἡμέρα. Σπενδῶν νὰ φάσσω ἐγκαίρως εἰς τὸ τέρομα τῆς ἀργήσεως μου, δὲν θὰ περιγράψω ὅποια τινα τὰ ἔθιμα τῶν γάμων παρὰ τοὺς Ἑλληνούς τῆς Μικρᾶς Ἀσίας, ἐπειτα δὲ δὲ ὁ ἐπιθυμῶν νὰ ἔδη ταῦτα δύναται νὰ λάθῃ ἰδέαν τινὰ περὶ τούτων (διότι ἐν πολλοῖς παραλλασσούσιν) ἀν ἀναγγώσῃ τὰ ἐν τῇ ΕΣΤΙΑΙ (Τόμ. ΚΖ', 15 Ιανουαρίου 1889, ἀριθ. 681, σελ. 45) Περὶ ἀρραβωνος καὶ γάμου ἐν Ἰκονίῳ παρ' ἡμῶν γεγραμμένα. Τοῦτο μόνον εἶναι ἀπαραίτητον νὰ σημειωθῇ ἴδιαιτέρως ἐνταῦθα ὅτι οἱ γάμοι τοῦ Δημητρίου καὶ τῆς Μαρίας ἀφῆκαν ἐποχὴν διὰ τὴν μεγαλοπρέπειαν καὶ τὴν ζωηρότητα, μεθ' ἧς διεξήχθησαν. Ολόκληρον τὸ χωρίον εὐφροσύνως ἀπὸ τῆς Πέμπτης μέχρι τῆς νυκτὸς τῆς Κυριακῆς ἐπεκνηγύρισε τὸν δεσμὸν τῶν δύο ἡγαπημένων προςώπων. Οἱ ἀγαθοὶ νέοι δὲν εἶχον κάμει ἔχθροὺς ἐν τῷ μικρῷ χωρίῳ των, ἵσως διότι δὲν ἐπρόφθασαν. Τὰ χριστιανικὰ χωρία τῆς Μικρᾶς Ἀσίας συνήθως εὑρίσκονται εἰς μικρὰς ἀπ' ἄλληλας ἀποστάσεις, ἵσως διὰ τὸν φόβον τῶν Τούρκων, γνωρίζονται δὲ σχεδόν πάντες οἱ περίουκοι, διότε, εἰς πάσαν πανήγυριν ἢ ἔօρτὴν συρρέουσιν ἐν τῶν πέριξ καὶ μετέχουσι τῶν διασκεδάσεων, ἀφ' οὐ μάλιστα πολλαὶ οἰκογένειαι τῶν χωρίων τούτων συνδέονται πρὸς ἀλλήλας καὶ δι' ἐπιγαμιῶν. 'Ο Δημήτριος λοιπὸν ἐτέλεσε τοὺς γάμους του ὑπὲρ πάντα ἀλλον συμπολίτην του μεγαλοπρεπῶς· πανταχθὲν δὲ ἀνεπέμφθησαν ὑπὲρ τῆς εὐημερίας του θερμαὶ εὐχαὶ εἰς τὸν "Ψύστον.

Καὶ οὐχὶ μόνον Χριστιανοὶ μετέσχουν τῆς πανηγυρικῆς τελετῆς τῶν γάμων τούτων, ἀλλὰ καὶ πολλοὶ Τούρκοι πρόκριτοι τοῦ χωρίου ἔλαχον μέρος. ἐπισκεφθέντες τοὺς νεονύμφους καὶ εὐηγχήσαντες τῷ νεαρῷ ζεύγει μακροβιότητα καὶ εὐδαιμονίαν. 'Ανεξαιρέτως πάντες ἥχοντο ἀπὸ καρδίας ὑπὲρ αὐτῶν, βλέποντες ῥόδινον τὸ μέλλον. Οὐδεὶς διέκρινέ τι μελχοντον τὸν δρίζοντα τοῦ ἀγνώστου, διέπει τούσον γλυκὸν ὄνομα: μέλλον! Οὐδεὶς ὑπώπτευε τὸ μέλλον. 'Ο συνδυασμὸς τοῦ καλλούς τῆς Μαρίας καὶ τῆς εὐπαρίσας τοῦ Δημητρίου ἐφάνετο ἀρεστὸς τοῖς πλεσὶ καὶ πάντες προοιωνίζοντο εὐτυχές τὸ μέλλον ἀμφοτέρων. Οὐδεὶς ἐκ τῶν τόσων ἀγαθῶν ἀνθρώπων ὑπώπτευεν ὅτι ἡ μεγάλη συμφωνία δὲν εἶναι ἀρμονία, ὅτι ἀπαιτεῖται ἐνίστε, πρὸς πλήρη, πρὸς ἀληθῆ ἀρμονίαν καὶ παραφωνία τις, καλῶς δὲ εἴπε γάλλος τις συγγραφεὺς ὅτι αἱ ἀντιθέσεις παράγουσι τὰ καταλίτερα ἀποτελέσματα: ἀπαιτεῖται ὀλίγον σκότος εἰς τὸ πολὺ φῶς καὶ καθεξῆς. 'Επειτα δέ, τὸ κυριώτατον, οὐδεὶς ἐκ τῶν εὐχετῶν ἐκείνων, τῶν μακροβιόντων τὴν εὐτυχῆ ξυνωρίδα, ἐγίνωσκε τὸ παλαιάρχον τοῦτο «Φθονερὸν τὸ θεῖον.» 'Ο ἐλληνικὸς λαός, δὲ καὶ ἔκτος τῆς Μικρᾶς Ἀσίας διαβιβάσθη, φύσει εὐφύης καὶ φιλότοφος, εὐχετεῖται ἐν τῇ περιστάσει ταῦτη ὑπὲρ πάντας τοὺς ἀλ-

λους λαοὺς τὴν καλλιτέραν τῶν εὐχῶν. Δὲν εὔχεται εὐτυχίαν καὶ εὐτεκνίαν μόνον, ἀλλὰ Καλὰ ὑστερινά. Φιλοσοφικώτερα εὐχή, ἀπορρέουσα ἐκ πείρας μακροχρονίου, ἀλανθάστου, δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ ὑπάρξῃ. Βεβαίως, εἰσθε ἡ νομίζετε τούλαχιστον ἐν τῇ ἀφελείᾳ ὑμῶν ὅτι εἰσθε εὐτυχεῖς, ὡνεκροὶ τοῦ Υμεναίου ὑπήκοοι, ἀλλὰ τὶς γινώσκει ἀν εἰς τὸν πυθμένα τῆς κύλικος, ἢν μετὰ τοσαύτης εὐφροσύνης καὶ λαμπαργίας κενοῦτε, εὐρίσκηται, ὡς συμβαίνει ἀτυχῶς οὐχὶ σπανίως, δηλητήριον ἀρρωτον, δυςδιάκριτον, ἀπίστευτον; Μὴ ροφῆτε μετὰ τηλικαύτης ἀπληστίας τὴν κύλικα τῆς ἡδονῆς καὶ τῆς εὐτυχίας, ἢν εύδοκει νὰ σᾶς χαρίζῃ μετὰ τοσαύτης φειδωλίας ὁ οὐρανός, μέχρι πυθμένος οἱ ἀτροὶ τῆς προκατάρου εὐδαιμονίας ἃς μὴ παραχαλίσωσι τὸν εὐπαθῆ ἐγκέφαλόν σαξ! Είναι, φαίνεται, καὶ ἡ φιλαργυρία ἐνίστε καλὸν πρᾶγμα....

* *

'Ο γάμος τοῦ Δημητρίου καὶ τῆς Μαρίας ἐτέλεσθη ἐν μέσῳ τῆς γενικῆς χαρᾶς, οὐδάμοι δὲ ἐφάνη ἡ σκελετώδης μορφὴ τοῦ Φθόνου, δεικνύοντος τὸν ιοβόλον αὐτοῦ ὄδόντα. Οἱ πάντες καὶ αἱ πλεσαι ἀπεσύρθησαν εἰς τὰ ἔδια, μακροβιόντες τὴν εὐτυχῆ ἐνωσιν τῶν δύο καλῶν δημιουργημάτων τοῦ Πλάστου.

Πέρσης ποιητὴς λέγει ὅτι ὁ ἀνήρ ἀνευ τῆς γυναικὸς δὲν εἶναι ὃν τέλειον, εἶναι τὸ ἥμισυ τοῦ ἀνθρώπου, ως οὐδὲ ἡ γυνὴ ἀνευ τοῦ ἀνδρός. 'Εκκεστον τέλειον ἀνθρωπὸν παριστᾶ ἐν τῷ οὐρανῷ μῆλόν τι, διπερ ὁ Δημιουργὸς διχοτομεῖ, ῥίπτει δὲ εἰς τὸ ἀπειρον ἀμφότερον τὰ τευχά. 'Ἐπι χρόνον πολὺν περιστρέφονται ἐν τῷ κενῷ, ζητοῦντα νὰ εὕρωσι τὸ ἔχυταν ἥμισυ τοῦ ζερμανοῦ. Κατὰ τὴν φορὰν τοῦ χρόνου συναντῶνται μετὰ πολλῶν ἡμίσεων, προεγγιζούσον ἀλληλο, νομίζουσιν ὅτι εὔρον τὸ ποθούμενον ἥμισυ, προσκολλώνται, ἀλλὰ μετὰ λυπῆς βλέπουσιν ὅτι ἡ πατήθησαν ἀμφότερος καὶ διασπωνται ἀφίνοντα φρικώδη ἀλγούς κραυγήν. 'Ἐντεῦθεν ἡ ἐν τῷ κόσμῳ παρατηρούμενη ἐν πολλοῖς δυσκριμονία τοῦ συζυγικοῦ βίου. Τότε μόνον, ἀλλὰ τότε μόνον, ἀποτελεῖται ἀρμονία καὶ σχετική τις εὐδαιμονία ἐν τῷ κόσμῳ, πάτερ εὐτυχῆ σύμπτωσιν συναντηθῶσιν ἀκριβῶς τὰ εὐχαῖς, τεμάχια, καὶ ἐνούμενα εἰς ἔν, ἀποτελέσματα φρικώδης ἀλγούς κραυγήν. 'Ἐντεῦθεν ἡ ἐν τῷ κόσμῳ παρατηρούμενη ἐν πολλοῖς δυσκριμονία τοῦ συζυγικοῦ βίου. Τότε μόνον, ἀλλὰ τότε μόνον, ἀποτελεῖται ἀρμονία καὶ σχετική τις εὐδαιμονία ἐν τῷ κόσμῳ καὶ τοῦ εὐτυχῆ σύμπτωσιν συναντηθῶσιν ἀκριβῶς τὰ εὐχαῖς, τεμάχια, καὶ ἐνούμενα εἰς ἔν, ἀποτελέσματα φρικώδης ἀλγούς κραυγήν. 'Ἐντεῦθεν ἡ ἐν τῷ κόσμῳ παρατηρούμενη ἐν πολλοῖς δυσκριμονία τοῦ συζυγικοῦ βίου. Τότε μόνον, ἀλλὰ τότε μόνον, ἀποτελεῖται ἀρμονία καὶ σχετική τις εὐδαιμονία ἐν τῷ κόσμῳ καὶ τοῦ εὐτυχῆ σύμπτωσιν συναντηθῶσιν ἀκριβῶς τὰ εὐχαῖς, τεμάχια, καὶ ἐνούμενα εἰς ἔν, ἀποτελέσματα φρικώδης ἀλγούς κραυγήν. 'Ἐντεῦθεν ἡ ἐν τῷ κόσμῳ παρατηρούμενη ἐν πολλοῖς δυσκριμονία τοῦ συζυγικοῦ βίου. Τότε μόνον, ἀλλὰ τότε μόνον, ἀποτελεῖται ἀρμονία καὶ σχετική τις εὐδαιμονία ἐν τῷ κόσμῳ καὶ τοῦ εὐτυχῆ σύμπτωσιν συναντηθῶσιν ἀκριβῶς τὰ εὐχαῖς, τεμάχια, καὶ ἐνούμενα εἰς ἔν, ἀποτελέσματα φρικώδης ἀλγούς κραυγήν. 'Ἐντεῦθεν ἡ ἐν τῷ κόσμῳ παρατηρούμενη ἐν πολλοῖς δυσκριμονία τοῦ συζυγικοῦ βίου. Τότε μόνον, ἀλλὰ τότε μόνον, ἀποτελεῖται ἀρμονία καὶ σχετική τις εὐδαιμονία ἐν τῷ κόσμῳ καὶ τοῦ εὐτυχῆ σύμπτωσιν συναντηθῶσιν ἀκριβῶς τὰ εὐχαῖς, τεμάχια, καὶ ἐνούμενα εἰς ἔν, ἀποτελέσματα φρικώδης ἀλγούς κραυγήν. 'Ἐντεῦθεν ἡ ἐν τῷ κόσμῳ παρατηρούμενη ἐν πολλοῖς δυσκριμονία τοῦ συζυγικοῦ βίου. Τότε μόνον, ἀλλὰ τότε μόνον, ἀποτελεῖται ἀρμονία καὶ σχετική τις εὐδαιμονία ἐν τῷ κόσμῳ καὶ τοῦ εὐτυχῆ σύμπτωσιν συναντηθῶσιν ἀκριβῶς τὰ εὐχαῖς, τεμάχια, καὶ ἐνούμενα εἰς ἔν, ἀποτελέσματα φρικώδης ἀλγούς κραυγήν. 'Ἐντεῦθεν ἡ ἐν τῷ κόσμῳ παρατηρούμενη ἐν πολλοῖς δυσκριμονία τοῦ συζυγικοῦ βίου. Τότε μόνον, ἀλλὰ τότε μόνον, ἀποτελεῖται ἀρμονία καὶ σχετική τις εὐδαιμονία ἐν τῷ κόσμῳ καὶ τοῦ εὐτυχῆ σύμπτωσιν συναντηθῶσιν ἀκριβῶς τὰ εὐχαῖς, τεμάχια, καὶ ἐνούμενα εἰς ἔν, ἀποτελέσματα φρικώδης ἀλγούς κραυγήν. 'Ἐντεῦθεν ἡ ἐν τῷ κόσμῳ παρατηρούμενη ἐν πολλοῖς δυσκριμονία τοῦ συζυγικοῦ βίου. Τότε μόνον, ἀλλὰ τότε μόνον, ἀποτελεῖται ἀρμονία καὶ σχετική τις εὐδαιμονία ἐν τῷ κόσμῳ καὶ τοῦ εὐτυχῆ σύμπτωσιν συναντηθῶσιν ἀκριβῶς τὰ εὐχαῖς, τεμάχια, καὶ ἐνούμενα εἰς ἔν, ἀποτελέσματα φρικώδης ἀλγούς κραυγήν. 'Ἐντεῦθεν ἡ ἐν τῷ κόσμῳ παρατηρούμενη ἐν πολλοῖς δυσκριμονία τοῦ συζυγικοῦ βίου. Τότε μόνον, ἀλλὰ τότε μόνον, ἀποτελεῖται ἀρμονία καὶ σχετική τις εὐδαιμονία ἐν τῷ κόσμῳ καὶ τοῦ εὐτυχῆ σύμπτωσιν συναντηθῶσιν ἀκριβῶς τὰ εὐχαῖς, τεμάχια, καὶ ἐνούμενα εἰς ἔν, ἀποτελέσματα φρικώδης ἀλγούς κραυγήν. 'Ἐντεῦθεν ἡ ἐν τῷ κόσμῳ παρατηρούμενη ἐν πολλοῖς δυσκριμονία τοῦ συζυγικοῦ βίου. Τότε μόνον, ἀλλὰ τότε μόνον, ἀποτελεῖται ἀρμονία καὶ σχετική τις εὐδαιμονία ἐν τῷ κόσμῳ καὶ τοῦ εὐτυχῆ σύμπτωσιν συναντηθῶσιν ἀκριβῶς τὰ εὐχαῖς, τεμάχια, καὶ ἐνούμενα εἰς ἔν, ἀποτελέσματα φρικώδης ἀλγούς κραυγήν. 'Ἐντεῦθεν ἡ ἐν τῷ κόσμῳ παρατηρούμενη ἐν πολλοῖς δυσκριμονία τοῦ συζυγικοῦ βίου. Τότε μόνον, ἀλλὰ τότε μόνον, ἀποτελεῖται ἀρμονία καὶ σχετική τις εὐδαιμονία ἐν τῷ κόσμῳ καὶ τοῦ εὐτυχῆ σύμπτωσιν συναντηθῶσιν ἀκριβῶς τὰ εὐχαῖς, τεμάχια, καὶ ἐνούμενα εἰς ἔν, ἀποτελέσματα φρικώδης ἀλγούς κραυγήν. 'Ἐντεῦθεν ἡ ἐν τῷ κόσμῳ παρατηρούμενη ἐν πολλοῖς δυσκριμονία τοῦ συζυγικοῦ βίου. Τότε μόνον, ἀλλὰ τότε μόνον, ἀποτελεῖται ἀρμονία καὶ σχετική τις εὐδαιμονία ἐν τῷ κόσμῳ καὶ τοῦ εὐτυχῆ σύμπτωσιν συναντηθῶσιν ἀκριβῶς τὰ εὐχαῖς, τεμάχια, καὶ ἐνούμενα εἰς ἔν, ἀποτελέσματα φρικώδης ἀλγούς κραυγήν. 'Ἐντεῦθεν ἡ ἐν τῷ κόσμῳ παρατηρούμενη ἐν πολλοῖς δυσκριμονία τοῦ συζυγικοῦ βίου. Τότε μόνον, ἀλλὰ τότε μόνον, ἀποτελεῖται ἀρμονία καὶ σχετική τις εὐδαιμονία ἐν τῷ κόσμῳ καὶ τοῦ εὐτυχῆ σύμπτωσιν συναντηθῶσιν ἀκριβῶς τὰ εὐχαῖς, τεμάχια, καὶ ἐνούμενα εἰς ἔν, ἀποτελέσματα φρικώδης ἀλγούς κραυγήν. 'Ἐντεῦθεν ἡ ἐν τῷ κόσμῳ παρατηρούμενη ἐν πολλοῖς δυσκριμονία τοῦ συζυγικοῦ βίου. Τότε μόνον, ἀλλὰ τότε μόνον, ἀποτελεῖται ἀρμονία καὶ σχετική τις εὐδαιμονία ἐν τῷ κόσμῳ καὶ τοῦ εὐτυχῆ σύμπτωσιν συναντηθῶσιν ἀκριβῶς τὰ εὐχαῖς, τεμάχια, καὶ ἐνούμενα εἰς ἔν, ἀποτελέσματα φρικώδης ἀλγούς κραυγήν. 'Ἐντεῦθεν ἡ ἐν τῷ κόσμῳ παρατηρούμενη ἐν πολλοῖς δυσκριμονία τοῦ συζυγικοῦ βίου. Τότε μόνον, ἀλλὰ τότε μόνον, ἀποτελεῖται ἀρμονία καὶ σχετική τις εὐδαιμονία ἐν τῷ κόσμῳ καὶ τοῦ εὐτυχῆ σύμπτωσιν συναντηθῶσιν ἀκριβῶς τὰ εὐχαῖς, τεμάχια, καὶ ἐνούμενα εἰς ἔν, ἀποτελέσματα φρικώδης ἀλγούς κραυγήν. 'Ἐντεῦθεν ἡ ἐν τῷ κόσμῳ παρατηρούμενη ἐν πολλοῖς δυσκριμονία τοῦ συζυγικοῦ βίου. Τότε μόνον, ἀλλὰ τότε μόνον, ἀποτελεῖται ἀρμονία καὶ σχετική τις εὐδαιμονία ἐν τῷ κόσμῳ καὶ τοῦ εὐτυχῆ σύμπτωσιν συναντηθῶσιν ἀκριβῶς τὰ εὐχαῖς, τεμάχια, καὶ ἐνούμενα εἰς ἔν, ἀποτελέσματα φρικώδης ἀλγούς κραυ